

244

HIREK

Dr. Scheiber Mária (1898—1961). A Fővárosi Szabó Ervin Könyvtár SCHEIBER Mária személyében egy nagykulturájú, példás szorgalmú munkatársát gyászolja.

Már egyetemi tanulmányai idején eljegyezte magát a művészettörténelemmel, amelyhez haláláig hű maradt. Fiatalabb éveiben sokat utazott, sorra látogatta a külföldi múzeumokat, hogy ismereteit gazdagítsa. Utazásairól előadásokban, cikkekben számolt be, rendszeresen pedig középiskolai tanársága során adta tovább gazdag tudását; művészettörténeti tankönyvet is állított össze leányiskolák számára. A felszabadulás után a Szabó Ervin Könyvtár kötelékébe lépett. Itt a vezetésére bí-

zott különgyűjtemények közül a nagyértékű könyvritkaság-gyűjtemény gazdag képzőművészeti anyaga különösen a szívéhez nőtt. Munkatársait szívesen és lelkesen tanította a szép ismeretére és élvezésére, a könyvtár művészettörténeti kiállításait pedig tanácsaival, bibliográfia összeállításával segítette. Könyvismertetései, tanulmányai (*Az olasz renaissance hatása a magyarországi könyvművészetre, A klasszicizmus korának magyar könyvművészete* stb.) gyakran jelentek meg a szakfolyóiratokban; a rádióban is szívesen tartott ilyen jellegű előadásokat.

Nem kevésbé viselte szívéen a gondjaira bízott másik nagy különgyűjtemény, a

✓

Budapest-gyűjtemény sorsát sem. Fáradhatatlan szorgalommal igyekezett a nagyértékű gyűjteményt gyarapítani és a kutatók számára hozzáférhetővé tenni. Maga is egy sor tanulmánnyal (*A régi Pest-Buda az egykorú újságok hirdetéseiben*, *Novák Dániel munkássága*, *Régi pesti korzók* stb.) és bibliográfiával (a kefelenyomatban maradt *Lánchíd-bibliográfia*; a *Városügyi bibliográfia*, amelynek éveken át szerkesztője volt; a jelenleg is folyó bibliográfiai munkálatoknak — *Budapest történetének irodalma* — kezdettől fogva egyik legnagyobb felkészültségű munkatársaként dolgozott) maradandó tanúságot tett könyvtárosi és várostörténeti ismereteiről.

Mint ember kissé talán nehezen melegegett fel új arcok iránt, de akiket barátságába fogadott, mindig számíthattak rá. Mint könyvtáros is tudása legjavát igyekezett nyújtani mindazoknak, akikről tudta vagy feltételezte, hogy igazi tudásvágy sarkallja őket. Ezért kereste fel olyan szívesen és gyakran a főváros történetének nem egy nagynevű kutatója azt a Budapest-gyűjteményt, amelynek SCHEIBER Mária volt a gazdája. Mozgékony, fáradhatatlan lénye nehezen tudott megbékélni a nyugalombavonulás gondolatával. Pedig, amikor ez 1959-ben bekövetkezett, a gyilkos kór már szemmel láthatólag kikezdte szervezetét. Tudományos munkálkodását azóta sem hagyta abba, szinte egy pillanatra sem.

Szeretetre méltó emlékét kegyelettel őrizzük, a tudás és kultúra terjesztésének, a könyvnek szentelt hangyaszorgalmú életét pedig példaképünknek tekintjük.